ECLI:LV:AT:2022:0118.A420270517.9.S
Lieta Nr. A420270517, SKA-38/2022
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
SPRIEDUMS
Rīgā 2022.gada 18.janvārī

Tiesa šādā sastāvā: senatori Andris Guļāns, Veronika Krūmiņa, Līvija Slica,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „Publisko aktīvu pārvaldītājs Possessor" (iepriekš – valsts akciju sabiedrība „Privatizācijas aģentūra") pieteikumu par Rīgas domes 2017.gada 27.jūlija lēmuma Nr. 2-30/RD-17-1618-nd atcelšanu, sakarā ar SIA „Publisko aktīvu pārvaldītājs Possessor" kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2018.gada 12.novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas domes 2017.gada 27.jūlija lēmumu Nr. 2-30/RD-17-1618-nd pieteicējai SIA „Publisko aktīvu pārvaldītājs Possessor" uzlikts pienākums maksāt nekustamā īpašuma nodokli (turpmāk arī – nodoklis) par 2017.gadu vai atsevišķiem tā mēnešiem par sešpadsmit zemesgabalu domājamām daļām (turpmāk – zemesgabali).

[2] Uzskatot, ka nodokļa maksātāji attiecībā uz zemesgabaliem ir daudzdzīvokļu dzīvojamo māju dzīvokļu īpašnieki, kuri ir zemesgabalu lietotāji, pieteicēja pārsūdzēja lēmumu tiesā, lūdzot to atcelt. Tiesas procesa gaitā ir izvirzīts arguments, ka nodokļa maksātāji var būt arī daudzdzīvokļu dzīvojamo māju pārvaldnieki.

[3] Administratīvā apgabaltiesa ar 2018.gada 12.novembra spriedumu pieteikumu noraidīja. Spriedums, citstarp pievienojoties pirmās instances tiesas argumentācijai, pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[3.1] Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektās daļas pirmais teikums nosaka vispārīgu principu, kas ir nekustamā īpašuma nodokļa maksātājs par valstij piederošo nekustamo īpašumu. Savukārt otrais teikums pieļauj izņēmumu no minētā principa, paredzot, ka tā var būt arī persona, kurai valstij piederošais nekustamais īpašums nodots lietošanā, ja tā ir noteikta likumā. Šajā sakarā apgabaltiesa konstatē, ka likums „Par nekustamā īpašuma nodokli" paredz izņēmumus attiecībā uz lietotāja pienākumu maksāt nekustamā īpašuma nodokli par valstij piederošu īpašumu tikai likuma 2.panta devītajā un desmitajā daļā, kas nav attiecināmas uz šajā lietā izskatāmo jautājumu.

Līdz ar to apgabaltiesa nekonstatē, ka no likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" normām izrietētu, ka par šā likuma 2.panta piektajā daļā minētajiem valstij piederošo vai piekritīgo nekustamo īpašumu lietotājiem būtu uzskatāmas arī citas personas, kuras nav minētas likumā „Par nekustamā īpašuma nodokli", tostarp daudzdzīvokļu dzīvojamo māju dzīvokļa īpašumu īpašnieki, kuru mājas atrodas uz valstij piederošas zemes.

[3.2] Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" pārejas noteikumu 3.punkts, uz kuru apelācijas sūdzībā ir atsaukusies pieteicēja, paredz, ka līdz zemes reformas pabeigšanai nekustamā īpašuma nodokli par zemi, kas saskaņā ar šā likuma 2.pantu neatrodas kādas personas īpašumā vai tiesiskā valdījumā, maksā zemes lietotājs, bet, ja tāda nav, – nomnieks.

Apgabaltiesa minētās normas sakarā norāda, ka ar vēlākiem grozījumiem likumā „Par nekustamā īpašuma nodokli" konsekventi pausta nostāja, ka likuma izpratnē ar nekustamā īpašuma tiesību reģistrēšanu zemesgrāmatā nekustamais īpašums atrodas valsts īpašumā un kādas valsts institūcijas valdījumā. Līdz ar to apgabaltiesa atzīst, ka nav pamata piemērot normu, kas regulēja pārejas periodu situācijā, kad valstij piederošie īpašumi nebija reģistrēti zemesgrāmatā. Pieteicējas argumenti, ka joprojām ir piemērojama šī likuma norma, ir nepamatoti, jo strīdus zemes vienības ir reģistrētas zemesgrāmatā uz Latvijas valsts vārda pieteicējas personā.

[3.3] Apgabaltiesa norāda, ka uz izskatāmo gadījumu nav attiecināma pieteicējas apelācijas sūdzībā minētā atsauce uz likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 53.panta pirmo daļu, jo šī tiesību norma regulē valsts īpašumā esoša zemes gabala lietošanas un izpirkšanas tiesības, nevis noteic nekustamā īpašuma nodokļa subjektu.

[3.4] Pretēji pieteicējas apelācijas sūdzībā izteiktajam viedoklim likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta astotajā daļā precīzi noteikts to objektu un subjektu loks, uz kuriem attiecas konkrētā norma.

Minētā tiesību norma attiecas uz gadījumiem, kad valstij zemesgrāmatā ir nostiprinātas īpašuma tiesības uz daudzdzīvokļu dzīvojamo māju (tās daļu). Šādos gadījumos arī par valstij piederošo zemi, uz kuras šī māja atrodas, nodokli maksā minētās mājas pārvaldnieks. Savukārt izskatāmajā lietā tās strīdus zemes vienības ir piesaistītas daudzdzīvokļu dzīvojamajai mājai (vai tās daļai), kuras īpašumtiesības zemesgrāmatā nav nostiprinātas uz valsts vārda.

Tāpat nav izšķirošas nozīmes apstāklim, vai ir pabeigts strīdus zemes vienību privatizācijas process. Neatkarīgi no tā, vai personas īpašuma tiesības uz dzīvokļu īpašumiem bija ieguvušas līdz dzīvojamās mājas privatizācijai vai tos privatizējot vispārējā kārtībā, norma nav piemērojama, jo dzīvojamās mājas īpašnieks vairs nav valsts. Ievērojot, ka izskatāmajā gadījumā strīdus zemes vienības, kuru īpašuma tiesības pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas laikā bija zemesgrāmatā nostiprinātas uz valsts vārda, ir piesaistītas dzīvokļu īpašumiem, kuru īpašumtiesības zemesgrāmatā nostiprinātas privātpersonām, likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta astotā daļa šajā lietā nav piemērojama.

[4] Pieteicēja iesniegusi kasācijas sūdzību par apgabaltiesas spriedumu, pamatojot to ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[4.1] Tiesa ir nepareizi tulkojusi likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piekto daļu. Tiesas secinājums, ka šajā gadījumā dzīvojamo

māju dzīvokļu īpašniekus nevar uzskatīt par lietotājiem, kas noteikti kā nodokļa maksātāji likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" izpratnē, nav pamatots un neatbilst likuma grozījumiem, kuri stājās spēkā 2014.gada 1.janvārī, un to anotācijai.

[4.2] Tiesa ir nepareizi piemērojusi likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 53.pantu. Atbilstoši minētās normas, kā arī likuma „Par atjaunotā Latvijas Republikas 1937.gada Civillikuma ievada, mantojuma tiesību un lietu tiesību daļas spēkā stāšanās laiku un piemērošanas kārtību" 14.panta pirmās daļas 2.punkta jēgai uz zemesgabaliem esošo dzīvojamo māju dzīvokļa īpašumu īpašnieki ir zemesgabalu faktiskie lietotāji, jo zemesgabali ir nepieciešami daudzdzīvokļu dzīvojamo māju uzturēšanai.

[4.3] Tiesa kļūdaini interpretējusi arī likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta astoto daļu. Ņemot vērā, ka uz strīdus zemesgabaliem esošo daudzdzīvokļu dzīvojamo māju dzīvokļus personas īpašumā ieguva gan līdz dzīvojamo māju privatizācijai, gan privatizējot tos vispārējā kārtībā, nodokļa maksātāji par strīdus zemesgabaliem ir dzīvojamo māju pārvaldnieki.

[5] Rīgas dome paskaidrojumos par kasācijas sūdzību norāda, ka apgabaltiesas spriedums ir tiesisks.

Motīvu daļa

[6] Lietā ir strīds par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju par zemesgabaliem vai to domājamām daļām (ciktāl tās piekrīt privatizētai daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas daļai) situācijā, kad īpašuma tiesības zemesgrāmatā uz zemesgabaliem ir nostiprinātas Latvijas valstij pieteicējas personā un uz zemesgabaliem atrodas daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas, kuras ir privatizētas pilnībā vai daļēji (ir privatizēti dzīvokļi kopā ar attiecīgu kopīpašumā esošu dzīvojamās mājas domājamo daļu) un ir dzīvokļu īpašnieku īpašumā, savukārt zemesgabalu privatizācijas process turpinās.

Pieteicēja uzskata, ka nodoklis ir jāmaksā dzīvokļu īpašniekiem atbilstoši likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektās daļas otrajam teikumam, tā kā dzīvokļu īpašnieki faktiski lieto zemesgabalus, vai arī daudzdzīvokļu dzīvojamo māju pārvaldniekiem atbilstoši minētā likuma 2.panta astotajai daļai. Savukārt tiesa uzskata, ka pieteicējai ir jāmaksā nodoklis saskaņā ar likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta pirmajā, otrajā un piektajā daļā noteikto vispārējo principu, ka nodokli maksā tas, kurš ir ierakstīts zemesgrāmatā, bet likuma 2.panta piektās daļas otrajā teikumā paredzētais izņēmums, kā arī panta astotā daļa uz izskatāmās lietas apstākļiem nav attiecināma.

[7] Izskatāmajā lietā piemērojamās tiesību normas un vērtējamie faktiskie apstākļi ir līdzīgi Senāta 2021.gada 22.oktobra spriedumā lietā Nr. SKA-43/2021 (ECLI:LV:AT:2021:0922.A420346916.11.S) ietvertajiem apstākļiem. Līdz ar to Senāts šajā spriedumā *mutatis mutandis* (mainot, ja nepieciešams) izmantos minētajā spriedumā ietvertos argumentus.

[8] Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" (*šeit un turpmāk redakcijā, kas bija spēkā laikā, par kuru aprēķināts nodoklis, ja vien nav norādes par pretējo*) 2.panta pirmā un otrā daļa noteic, ka nodokli maksā Latvijas vai ārvalstu fiziskās un juridiskās personas un uz līguma vai citādas vienošanās pamata izveidotas šādu personu grupas vai to pārstāvji, kuru īpašumā, tiesiskajā valdījumā vai – šajā likumā noteiktajos gadījumos – lietošanā ir nekustamais īpašums. Par nekustamā īpašuma īpašnieku šā likuma izpratnē uzskatāma persona, kuras īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu ir nostiprinātas zemesgrāmatā vai kurai piederošais nekustamais īpašums (ēkas un inženierbūves) līdz Zemesgrāmatu likuma spēka atjaunošanai ir reģistrēts pašvaldībā vai Valsts zemes dienestā.

Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektā–desmitā daļa reglamentē nodokļa maksātāju, ja nekustamais īpašums ir reģistrēts zemesgrāmatā uz valsts vai pašvaldības vārda vai arī tas pieder vai piekrīt valstij vai pašvaldībai.

2.panta piektā daļa noteic, ka nodokli par valstij piederošo nekustamo īpašumu maksā persona, uz kuras vārda nekustamais īpašums ierakstīts zemesgrāmatā. Ja likumā ir noteikta persona, kurai valstij piederošais nekustamais īpašums nodots lietošanā, nekustamā īpašuma nodokli maksā persona, kurai uz likuma pamata noteiktas īpašuma lietošanas tiesības.

Savukārt 2.panta astotā daļa paredz, ka nodokli par daudzdzīvokļu dzīvojamo māju (tās daļu), kas ierakstīta zemesgrāmatā uz valsts vai pašvaldības vārda, un valstij vai pašvaldībai piederošo vai piekritīgo zemi, uz kuras šī māja atrodas, maksā daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas pārvaldnieks, kas nekustamā īpašuma nodokļa maksājumus iekasē no šīs dzīvojamās mājas (tās daļu) īrniekiem, nomniekiem vai personām, kuras īpašuma tiesības uz dzīvojamo māju (tās daļu) ieguvušas līdz dzīvojamās mājas privatizācijai, kā arī no dzīvokļu īpašumu tiesiskajiem valdītājiem (līdz nekustamā īpašuma reģistrēšanai zemesgrāmatā) papildus noteiktajai īres maksai, nomas maksai vai daudzdzīvokļu mājas apsaimniekošanas maksai.

Likuma 2.panta astotā daļa iepretim panta piektās daļas pirmajam teikumam ir speciālā tiesību norma, jo tā reglamentē specifiskus priekšnoteikumus, kuriem iestājoties, nodoklis ir jāmaksā 2.panta astotajā daļā noteiktajai personai, lai arī nekustamais īpašums pieder vai ir piekritīgs valstij. Līdz ar to vispirms ir jānoskaidro, kādos gadījumos ir piemērojama 2.panta astotā daļa.

[9] Tiesa ir atzinusi, ka likuma 2.panta astotā daļa nav piemērojama, jo tā precīzi reglamentē objektu un subjektu loku, uz kuriem attiecas šī norma. Atbilstoši tiesas uzskatam norma nav piemērojama attiecībā uz zemi, kas pieder vai ir piekritīga valstij, gadījumā, ja daudzdzīvokļu dzīvojamā māja vai tās daļa, kura atrodas uz šīs zemes, nav ierakstīta zemesgrāmatā uz valsts vārda (tā jau ir privatizēta un atrodas dzīvokļu īpašnieku īpašumā).

Senāts atzīst, ka tiesa, piemērojot šo normu, ir sekojusi vienīgi tās tekstam, bet nav aplūkojusi tiesību normas, kuras normatīvo aktu grozīšanas rezultātā aizstātas ar likuma 2.panta astoto daļu, proti, nav pārbaudījusi 2.panta astotās daļas vēsturisko attīstības gaitu un nav noskaidrojusi tās mērķi.

Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektā daļa (*redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 31.decembrim*) paredzēja, ka nodokli par valsts vai pašvaldības īpašumā esošu zemi, ēkām un inženierbūvēm maksā to lietotājs, bet, ja tāda nav, – nomnieks.

Ministru kabineta 2006.gda 20.jūnija noteikumu Nr. 495 „Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" normu piemērošanas kārtība" (turpmāk – noteikumi Nr. 495) to pamata redakcijā 23.punkts paredzēja, ka, piemērojot likuma 2.panta piekto daļu, par zemes un ēkas lietotāju uzskatāma persona, kurai ar valsts vai pašvaldības institūcijas lēmumu valstij vai pašvaldībai piederoša zeme un ēkas ir nodotas valdījumā, bet par tādas zemes lietotāju, uz kuras atrodas valstij vai pašvaldībai piederoša, privatizācijai nodota vai privatizēta daudzdzīvokļu māja, – daudzdzīvokļu mājas apsaimniekotājs (šeit Senāts atzīmē, ka dzīvojamās mājas kā ar nodokli apliekams objekts likumā noteikts tikai ar 2010.gadu).

2010.gada 1.janvārī stājās spēkā grozījumi noteikumos Nr. 495 (Ministru kabineta 2009.gada 22.decembra noteikumi Nr. 1645 „Grozījumi Ministru kabineta 2006.gada 20.jūnija noteikumos Nr. 495 „Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" normu piemērošanas kārtība"), ar kuriem noteikumu Nr. 495 23.punkts izteikts citā redakcijā, paredzot, ka, piemērojot likuma 2.panta piekto daļu, par zemes un ēkas lietotāju uzskata: 23.1. personu, kurai ar valsts vai pašvaldības institūcijas lēmumu valstij vai pašvaldībai piederoša zeme un ēkas ir nodotas valdījumā; 23.2. ja valsts vai pašvaldības īpašumā esoša zeme nav nodota valdījumā vai iznomāta, – personu, kuras īpašumā vai tiesiskā valdījumā ir ēka, kas atrodas uz valsts vai pašvaldības īpašumā esošas zemes; *23.3. par valstij vai pašvaldībai piederošo, privatizācijai nodoto vai privatizēto daudzdzīvokļu māju (tās daļu) un zemi, uz kuras šī māja atrodas, – daudzdzīvokļu mājas apsaimniekotāju.*

Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektā daļa tika izteikta jaunā redakcijā ar 2013.gada 6.novembra likumu „Grozījumi likumā

„Par nekustamā īpašuma nodokli"", kas stājās spēkā 2014.gada 1.janvārī. Vienlaikus likuma 2.pants tika papildināts ar vairākām jaunām panta daļām, tostarp ar astoto daļu. Likumprojekta anotācija liecina, ka likumprojekta mērķis bija likuma 2.pantā skaidri definēt subjektu, kas ir nodokļa maksātājs par valsts un pašvaldības nekustamiem īpašumiem, nolūkā izvairīties no atšķirīgas likuma 2.panta piektās daļas un noteikumu Nr. 495 23.punkta interpretācijas un nodrošināt vienveidīgu nodokļa piemērošanu valsts un pašvaldību nekustamiem īpašumiem (pieejama: *http://titania.saeima.lv/LIVS11/SaeimaLIVS11.nsf/0/E7B435ACC9EFE112C2257BF7004788DD?OpenDocument*).

Uz likumprojekta pirmo lasījumu likuma 2.panta astotā daļa tika piedāvāta šādā redakcijā: nekustamā īpašuma nodokli par daudzdzīvokļu dzīvojamo māju (tās daļu), kas ierakstīta zemesgrāmatā uz valsts vai pašvaldības vārda, un valstij vai pašvaldībai piederošu vai piekritīgu zemi, uz kuras šī māja atrodas, maksā daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas pārvaldnieks (pieejams: *http://titania.saeima.lv/LIVS11/saeimalivs11.nsf/0/E7B435ACC9EFE112C2257BF7004788DD?OpenDocument*). Taču Saeimas Juridiskais birojs, bažījoties par pārvaldniekam uzliktā pienākuma maksāt nodokli samērīgumu, jo likumā nav paredzēts finansējuma avots, turklāt pārvaldnieks var arī būt privāto tiesību subjekts, iesniedza priekšlikumu izslēgt šo panta daļu. Ievērojot minēto, likumprojekta otrajā lasījumā tika atbalstīta jauna 2.panta astotās daļas redakcija, kas arī tika pieņemta ar 2013.gada 6.novembra likuma grozījumiem un kas būtiskajos aspektos ir līdzīga panta daļas redakcijai, kas ir piemērojama šīs lietas apstākļiem un kas ir citēta šā sprieduma 8.punktā (likuma 2.panta astotajā daļā tika izdarīti grozījumi arī ar 2014.gada 6.marta likuma grozījumiem, tomēr tiktāl, ciktāl tas skar izskatāmo lietu, šie grozījumi tikai precizēja 2.panta astotās daļas 2013.gada 6.novembra likuma redakciju).

[10] No minēto tiesību normu vēsturiskās attīstības gaitas ir redzams, ka tās mērķis ir atbrīvot valsti vai pašvaldību no nodokļa maksāšanas pienākuma par daudzdzīvokļu dzīvojamo māju (tās daļu), kas ierakstīta zemesgrāmatā uz valsts vai pašvaldības vārda, un valstij vai pašvaldībai piederošo vai piekritīgo zemi, uz kuras šī māja atrodas.

Ievērojot šā mērķa būtību, Senāts nesaskata pamatu uzskatam, ka nodokļa maksāšanas pienākumu ietekmē apstāklis, ka zemes privatizācija nav notikusi reizē ar daudzdzīvokļu dzīvojamās ēkas vai tās daļas privatizāciju, bet tā notiek secīgi noteiktā laika periodā. Proti, likumdevēja mērķis neļauj secināt, ka valsts ir atbrīvojama no nodokļa maksāšanas pienākuma tikai tad, ja gan ēkas, gan zeme pieder vai piekrīt valstij.

Minēto neļauj secināt arī normā noteikto subjektu, no kuriem pārvaldnieks iekasē nodokli, tiesiskais statuss. Kā redzams no normas vēsturiskās attīstības gaitas, nodokļa maksāšanas pienākums vienmēr ir ticis uzlikts pārvaldniekam. Vienīgi pēdējie likuma grozījumi iezīmēja, ka nodoklis, kuru maksā pārvaldnieks, būtu jāiekasē no normā minētajām personām, taču, kā jau minēts, iemesls tam ir pārvaldnieka atbrīvošana no tādu izdevumu uzņemšanās, kuri pēc būtības tam nebūtu jāuzņemas, tā kā pārvaldnieks nav faktiskais nekustamā īpašuma lietotājs. Citiem vārdiem, likumdevēja mērķis, nosakot subjektu loku, no kuriem pārvaldnieks iekasē nodokli, nebija sašaurināt normā minēto objektu loku, par kuru valsts būtu atbrīvojama no nodokļa maksāšanas, bet gan noteikt, ka nodoklis pēc būtības ir jāmaksā tām personām, kas faktiski lieto šo nekustamo īpašumu. Tātad no minētā var izdarīt tikai tādu secinājumu, ka gadījumā, ja nekustamais īpašums, kas pieder vai piekrīt valstij, neatrodas nevienas citas personas faktiskā lietošanā, no kuras pārvaldnieks varētu iekasēt nodokli, nodoklis būtu jāmaksā pašai valstij.

Lai arī tiesību normā ir uzskaitītas ar noteiktu tiesisko statusu apveltītas personas, no kurām pārvaldnieks iekasē nodokli, tomēr minētā tiesību normu interpretācija un tās rezultātā izdarītie secinājumi par tiesību normas un tās elementu mērķi ļauj secināt, ka tiesību normas teksts attiecībā uz valstij vai pašvaldībai piederošo vai piekritīgo zemi ir nepilnīgs. Nosakot konkrētu subjektu loku, likumdevējs nav rēķinājies ar to, ka daudzdzīvokļu dzīvojamo māju privatizācija likumā noteiktu vai faktisku šķēršļu dēļ var noritēt atsevišķi no zemes privatizācijas, tā rezultātā mainoties normā minēto subjektu statusam un kļūstot par dzīvokļu īpašumu īpašniekiem. Tādējādi tiek radīts šķietams iespaids, ka šīm personām vairs nav jāmaksā nodoklis par zemi. Taču, ievērojot šīs normas jēgu, atbilstoši kurai nodoklis ir jāmaksā tam, kurš šo nekustamo īpašumu faktiski lieto (ar pārvaldnieka starpniecību), ir skaidrs, ka tāds nav bijis likumdevēja plāns.

Ievērojot minēto, kā arī to, ka dzīvokļu īpašumu, kuru sastāvā ir arī daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas attiecīgās domājamās daļas, īpašnieki faktiski lieto valstij vai pašvaldībai piederošo vai piekritīgo zemi, starp šiem īpašniekiem un valsti vai pašvaldību veidojas (vai turpinās) tieši tādas pašas tiesiskās un faktiskās attiecības, kādas tās ir (vai bija) starp normā tieši nosauktajiem subjektiem, no kuriem pārvaldnieks iekasē nodokli, un valsti vai pašvaldību. Līdz ar to nav pamata uz dzīvokļu īpašumu īpašniekiem raudzīties citādāk, un pārvaldniekam ir pamats iekasēt nodokli no dzīvokļu īpašumu īpašniekiem par valstij vai pašvaldībai piederošu vai piekritīgu zemi.

[11] Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka tiesa ir nepareizi piemērojusi likuma 2.panta astoto daļu, kas novedis pie nepareiza sprieduma. Līdz ar to spriedums ir atceļams.

Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērums, Senāts neuzskata par lietderīgu pievērsties jautājumam par citu tiesību normu, kuras aplūkojusi tiesa un uz kurām ir atsaukusies pieteicēja kasācijas sūdzībā, piemērošanu šajā situācijā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma, 129.[1]panta pirmās daļas 1.punktu, 348.panta pirmās daļas 2.punktu un 351.pantu, Senāts

nosprieda

Atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2018.gada 12.novembra spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai.
Atmaksāt SIA „Publisko aktīvu pārvaldītājs Possessor" drošības naudu 70 *euro*.
Spriedums nav pārsūdzams.

A. Guļāns V. Krūmiņa L. Slica